

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **Občanské sdružení "Pro Hanspaulku"**, IČO: 26607379, se sídlem Matějská 2370/2, Praha - Dejvice, zastoupen JUDr. Ondřejem Tošnerem, Ph.D., advokátem, se sídlem Slavíkova 1568/23, Praha 2, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy,** se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 5. 2012, sp. zn. S-MHMP 1108466/2011/OST/Hn/Ja, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 1. 2015, č. j. 3 A 80/2012 – 43,

takto:

I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 1. 2015, č. j. 3 A 80/2012 – 43, **se zrušuje.**

II. Rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 14. 5. 2012, sp. zn. S-MHMP 1108466/2011/OST/Hn/Ja, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení **18.922 Kč** do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce JUDr. Ondřeje Tošnera, Ph.D., advokáta.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Úřad městské části Praha 6, odbor výstavby (dále jen „stavební úřad“) při výkonu stavebního dozoru dne 20. 11. 2009 zjistil, že paní V. D., vlastník bytového domu v ul. N. 808/25, P. 6 – D. (dále jen „stavebník“), provádí stavbu (stavební úpravy oplocení a

přístavbu pro WC pro vinotéku) bez ohlášení popř. stavebního povolení. Stavebník byl opatřením ze dne 26. 11. 2009 vyzván k zastavení prací a současně téhož dne stavební úřad zahájil podle § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb. o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění rozhodném pro posuzovaný případ (dále jen „stavební zákon“) řízení o odstranění stavby. Po poučení, kterého se mu dostalo, stavebník požádal o dodatečné povolení stavby.

[2] Rozhodnutím ze dne 14. 9. 2011, č. j. MCP6 060664/2011, stavební úřad dodatečně povolil stavbu: *„stavební úpravy oplocení a přístavba sociálního zázemí pro vinotéku a zastřešené terasy na pozemku parc. č. 1330 v k. ú. Dejvice při objektu č. p. 808 v k. ú. Dejvice, N. 25, P. 6“ (dále jen „stavba“) na pozemku parc. č. 1329, 1330 v k. ú. Dejvice.“* Podle vymezeného obsahu stavby *„přístavba sociálního zázemí pro vinotéku v objektu č. p. 808 k. ú. Dejvice na pozemku parc. č. 1329,1330 oba k. ú. Dejvice, sestává z umývárny, WC muži a WC ženy“* a z dále vymezeného rozšíření provozu vinotéky. Stavební úřad jako podmínku č. 5 pro provedení stavby stanovil, že *„Přístavba sociálního zařízení pro vinotéku se povoluje jako stavba dočasná na dobu trvání provozu vinotéky, nejdéle však na 5 let pokud nebude v novém řízení rozhodnuto jinak“*. Podle odůvodnění rozhodnutí dočasnost přístavby sociálního zařízení byla stanovena zejména proto, že *„ z architektonického i urbanistického hlediska není vhodné objekt sociálního zázemí, vzhledem k jeho umístění při hranici s veřejnou komunikací (chodníkem) a zejména ke způsobu užívání, zakonzervovat v místě jako stavbu trvalou. Stavební úřad preferuje umístění takového zařízení přímo do objektu, ve kterém se nachází i samotná provozovna, ke které je sociální zařízení zřizováno“* (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

[3] K odvolání žalobce žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím změnil prvostupňové rozhodnutí mj. tak, že podmínku č. 5 vypustil, částečně vady namítané v odvolání byly v rámci odvolacího řízení odstraněny. Podmínku č. 5 z výroku vypustil, neboť změna stávající trvalé stavby nemůže být povolena jako dočasná. Změna stavby, resp. přístavba se stává součástí věci hlavní, tj. budovy č. p. 808, a musí s ní sdílet i stejný právní režim.

[4] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který žalobu zamítl napadeným rozsudkem. Na výzvu městského soudu podle § 34 s. ř. s., doručené stavebníkovi dne 3. 8. 2012 do vlastních rukou, stavebník ve lhůtě, ale ani po jejím uplynutí nereagoval a práva osoby na řízení zúčastněné neuplatnil.

[5] Městský soud námitku žalobce, že stavební úřad předmětnou stavbu dodatečně povolil, přestože je v rozporu s urbanisticko-architektonickým charakterem dané lokality (přitom sám shledal nevhodnost umístění sociálního zázemí) městský soud důvodnou neshledal. S odkazem na § 111 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění rozhodném pro posuzovaný případ (dále jen „stavební zákon“), dovodil, že stavební úřad musí na základě stanovisek dotčených orgánů a dalších podkladů provést vlastní hodnocení navrhované stavby, přičemž konečné posouzení souladu s urbanisticko-architektonickým charakterem zástavby je v jeho diskreční pravomoci. V rámci této pravomoci nemůže soud nahrazovat odborný názor stavebního úřadu a přísluší mu pouze posoudit, zda z diskreční pravomoci nevybočil nebo ji nezneužil a zda jsou jeho úvahy přezkoumatelné. Soud zkoumá soulad rozhodnutí se skutkovými

zjištěními a důkazy obsaženými ve správním spisu. Soud shrnul, jaká stanoviska dotčených správních orgánů si stavební úřad v přezkoumávané věci vyžádal a co z nich vyplývalo. Na základě toho konstatoval, že *„[s]tavební úřad tedy měl dostatek podkladů, aby mohl posoudit, zda je předmětná stavba v souladu s urbanisticko-architektonickým charakterem okolní zástavby“*. Své závěry stavební úřad uvedl v prvostupňovém rozhodnutí, ve kterém se vypořádal s námitkami žalobce, přičemž žalovaný v jeho postupu neshledal pochybení. Městský soud uzavřel, že stavební úřad vzal v úvahu souhlasná stanoviska dotčených orgánů a provedl vlastní hodnocení předmětné stavby, kdy se neodklonil od názoru dotčených orgánů a nenašel dostatečný důvod, pro který by stavba byla v rozporu s urbanisticko-architektonickým charakterem okolí a hodnotami okolní zástavby, a svůj názor dostatečně odůvodnil. Odůvodnění má oporu ve zjištěném skutkovém stavu, není nijak vnitřně logicky rozporné, a nevybočuje z mezí diskreční pravomoci.

[6] K odstranění podmínky dočasnosti stavby, kdy žalobce namítal, že se žalovaný nevypořádal s důvody, pro které byla tato podmínka do prvostupňového rozhodnutí začleněna, městský soud uvedl, že stavební úřad stanovil dočasnost *„pouze z důvodu vhodnosti vzhledem k funkci stavby, nikoli z důvodu nezákonnosti stavby pro rozpor s urbanisticko-architektonickým charakterem zástavby“*. Žalovaný podmínku dočasnosti zrušil, neboť předmětná stavba jako součást budovy hlavní musí sdílet i stejný právní režim. Podmínka dočasnosti v prvostupňovém rozhodnutí proto neměla oporu v zákoně. Žalovaný tedy nepochybil, když odstranil tento nedostatek původního rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že podmínka dočasnosti nebyla stanovena na základě důvodů tvrzených žalobcem, neměl žalovaný povinnost se s nimi vypořádat.

[7] Soud taktéž konstatoval, že v souladu s § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění rozhodném pro posuzovaný případ (dále jen „správní řád“) přezkoumává odvolací správní orgán napadené rozhodnutí jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, přičemž přezkoumává soulad rozhodnutí s právními předpisy. Žalovaný reagoval na všechny námitky v odvolání. Rozpor s urbanisticko-architektonickými hodnotami zástavby žalobce namítal pouze obecně bez bližší specifikace. Reagoval-li žalovaný sdělením, že posuzování vhodnosti stavby z urbanistického a architektonického hlediska je plně v kompetenci stavebního úřadu, který ohledem na souhlasná stanoviska dotčených orgánů v daném případě nevybočil z mezí své diskreční pravomoci, byla námitka žalobce vypořádána dostatečně.

[8] Městský soud neshledal ani porušení § 129 odst. 2 stavebního zákona, neboť žalobce ve svém podání nekonkretizoval, v čem konkrétně bylo citované ustanovení porušeno kromě tvrzení, že sám stavební úřad k takovému závěru dospěl. Stavební úřad ve svém rozhodnutí neuvedl, že předmětná stavba je v rozporu s územně plánovací dokumentací či s obecnými požadavky na výstavbu nebo veřejným zájmem chráněným zvláštním předpisem. Stavba měla být dočasná z důvodu vhodnosti, nikoli nezákonnosti. Námitka žalobce proto není důvodná.

II. Kasační stížnost a další podání účastníků řízení

[9] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl v záhlaví označený rozsudek městského soudu, kterým byla jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného zamítnuta z výše nastíněných

důvodů. Stěžovatel svou kasační stížnost opírá o důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."), a navrhuje zdejšímu soudu, aby napadený rozsudek zrušil.

[10] Dle stěžovatele městský soud pominul, že stavební úřad dospěl k rozpornému závěru, neboť stavbu dodatečně povolil, přitom však shledal, že umístění stavby není vhodné z hledisek architektonických a urbanistických (proto stavbu povolil jen jako dočasnou). V zásadě tedy potvrdil nesoulad s požadavky čl. 4 odst. 1 a čl. 13 odst. 1 vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, hlavního města Prahy o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze, (dále jen „vyhláška OTTP") a § 20 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Rozhodnutí je tudíž vnitřně rozporné, když přes tento nedostatek byla stavba dodatečně povolena. Žalovaný se přezkumem urbanisticko-architektonických hodnot vůbec nezabýval, přestože ve smyslu § 89 odst. 2 správního řádu byl povinen přezkoumat napadené rozhodnutí z hlediska zákonnosti jak z úřední povinnosti, tak k námitkám stěžovatele. Žalovaný odstranil podmínku dočasnosti, aniž byly splněny požadavky dle § 129 stavebního zákona, což vyplývá ze závěru stavebního úřadu, kterého se stěžovatel opakované dovolává. Pokud žalovaný dospěl k závěru, že podmínku dočasnosti stavby nelze stanovit, měl se zabývat důvody, které k tomu stavební úřad vedly, přičemž měl dodatečné povolení pro rozpor s urbanisticko-architektonickým charakterem zástavby zrušit.

[11] Opírá-li se žalovaný a soud o souhlasná stanoviska dotčených orgánů, pak stěžovatel namítá, že obsahem stanoviska orgánu památkové péče není posouzení souladu stavby s požadavky vyhlášky OTTP. To náleží výlučně stavebnímu úřadu. To platí i u dalších jmenovaných stanovisek. Žádný z podkladů pro rozhodnutí nemohl potvrzovat, že stavba je v souladu s urbanisticko-architektonickým charakterem zástavby.

[12] Soud nemůže nahrazovat odborný názor správního orgánu, avšak to ani stěžovatel nepožaduje, neboť si jej stavební úřad učinil sám (že stavbu nelze na daném území z hlediska urbanisticko-architektonického trvale akceptovat) a tohoto názoru se stěžovatel dovolává. Stavba nesplňovala požadavky na dodatečné povolení.

[13] Stěžovatel nesouhlasí s tím, jak městský soud interpretoval závěry stavebního úřadu, neboť stavební úřad stanovil podmínku dočasnosti z důvodu urbanisticko-architektonické nevhodnosti. Úkolem urbanismu, ale i architektury, je řešit umístění staveb a jejich funkci, resp. využití. Z nesouladu stavby s urbanisticko-architektonickým charakterem vyplývá rozpor s čl. 4 odst. 1 a čl. 13 odst. 1 vyhlášky OTTP a § 20 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb., byť to stavební úřad neuvedl výslovně. Z těchto předpisů vyplývá požadavek na soulad stavby s urbanisticko-architektonickým charakterem zástavby.

[14] Žalovaný ke kasační stížnosti uvedl, že nesouhlasí s názorem stěžovatele, že stavební úřad stanovil podmínku dočasnosti přístavby z důvodu rozporu s architektonickým a urbanistickým vzhledem okolí. Z prvostupňového rozhodnutí (str. 3) vyplývá, že důvodem bylo umístění přístavby při hranici s veřejnou komunikací a způsob užívání s tím, že stavební úřad preferuje umístění takového zařízení přímo do objektu, ve kterém se nachází i provozovna. Pokud by byla přístavba v rozporu s vyhláškou OTTP,

nemohl by stavební úřad takovou stavbu povolit ani jako dočasnou. Žalovaný poukazuje na str. 5 prvostupňového rozhodnutí, kde stavební úřad s odkazem na kladná stanoviska dotčených správních orgánů shledal nedůvodnou námitku rozporu stavby s citovanou vyhláškou. Domnívá se proto, že mohl v odvolacím řízení odstranit podmínku dočasnosti.

[15] V replice stěžovatel opět cituje závěry učiněné v prvostupňovém rozhodnutí a neztotožňuje se s žalovaným v tvrzení, že dočasnost stavby nebyla stanovena pro rozpor s architektonickým a urbanistickým vzhledem okolí. Souhlasí, že stavební úřad neměl stanovit podmínku dočasnosti, avšak žádost o dodatečné povolení stavby měla být zamítnuta a žalovaný postupoval nezákonně, když podmínku dočasnosti vypustil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[16] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[17] Kasační stížnost žalobce je důvodná.

[18] V daném případě považuje Nejvyšší správní soud za rozhodné, zda správní orgány přezkoumatelně odůvodnily svá rozhodnutí, dostatečně se vypořádaly s námitkami stěžovatele ohledně urbanisticko-architektonického nesouladu povolované stavby s okolní zástavbou a zda byl postup žalovaného v odvolacím řízení, kdy vypustil z prvostupňového rozhodnutí podmínku dočasnosti přístavby sociálního zařízení, správný. Dospěl přitom k závěru, že vymezené otázky posoudil městský soud chybně.

[19] Stěžovatel po celou dobu správního řízení – jak prostřednictvím námitek v řízení před stavebním úřadem, tak v odvolání – i v žalobě namítal, že předmětná stavba nesplňuje požadavky stanovené vyhláškou OTTP a že se svým umístěním, funkčním využitím, tvarem, velikostí i materiálovým a barevným provedením vymyká okolní zástavbě (rodinné domy z období funkcionalismu), přičemž se nachází v lokalitě vykazující značné hodnoty, která je součástí ochranného pásma památkové rezervace. Vypořádání této argumentace ponechaly odvolací správní orgán i městský soud v plném rozsahu na stavebním úřadu, aniž by se touto argumentací věcně zabývaly.

[20] Ze strany městského soudu se jedná o přístup legitimní vycházející z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, neboť správní soudy nemohou nahrazovat odborný názor správního orgánu, jenž náleží do jeho diskreční pravomoci. Již v rozsudku ze dne 5. 6. 2014, č. j. 9 As 95/2012 – 131, Nejvyšší správní soud konstatoval, že hodnocení, zda stavba není v rozporu s urbanisticko-architektonickým charakterem okolní zástavby, provádí správního orgán na základě správního uvážení. V takovém případě postupuje správní soud dle § 78 odst. 1 s. ř. s. a napadené rozhodnutí zruší pro nezákonnost tehdy, když zjistí, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej zneužil. „*Úkolem soudu ve správním soudnictví je přezkoumat*

zákonnost napadeného rozhodnutí, tedy posoudit soulad napadeného rozhodnutí se zákonem. Úkolem soudu není nahradit správní orgán v jeho odborné kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním. Úkolem soudu je posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí hledisek stanovených zákonem" (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002 – 46). Rozhoduje-li správní orgán v mezích správního uvážení, jeho rozhodnutí musí být přezkoumatelné a musí být zřejmé, že nevybočil z mezí a hledisek správního uvážení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2004, č. j. 3 As 24/2004 – 79). Správní soud proto může přezkoumat, zda správní orgány nevybočily z mezí správního uvážení či jej nezneužily. V tomto směru postupoval v posuzovaném případě i městský soud.

[21] Přezkoumával-li však ve stejném rozsahu prvostupňové rozhodnutí i žalovaný v odvolacím správním řízení, pak měl městský soud napadené rozhodnutí zrušit z důvodu nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Způsob přezkoumání, kterému podrobil žalovaný rozhodnutí stavebnímu úřadu, nemá oporu v zákoně. Domnívá-li se městský soud, že žalovaný tak postupovat mohl a učinil tak v souladu se zákonem, dopustil se nesprávného posouzení právní otázky.

[22] Totéž platí pro závěr soudu, že podle § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumává odvolací správní orgán napadené rozhodnutí jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání. Naopak je třeba dát za pravdu stěžovateli, že v rozsahu citovaného ustanovení má odvolací správní orgán přezkoumat zákonnost napadeného rozhodnutí nejen na základě odvolacích námitek, nýbrž i sám z moci úřední. Jen v rozsahu námitek, či pokud to vyžaduje veřejný zájem, pak přezkoumává pouze jeho správnost. Zákonnost však posuzuje v plném rozsahu (srov. VEDRAL, Josef: *Správní řád - komentář.* Nakladatelství Polygon. Praha 2006. Str. 528). Nadto je třeba konstatovat, že ostrý rozdíl mezi zákonností a správností rozhodnutí v podstatě neexistuje, neboť lze jen těžko přijmout závěr, že nesprávné rozhodnutí může být zároveň i zákonné a v souladu s veřejným zájmem (tentýž názor viz POTĚŠIL Lukáš; HEJČ, David; RIGEL, Filip; MAREK, David: *Správní řád*. Praha 2016. Nakladatelství C. H. Beck. Str. 448). Nicméně výhradně v rozsahu odvolacích námitek přezkoumává odvolací správní orgán napadené rozhodnutí ve sporném řízení, jak speciálně stanoví ustanovení § 141 odst. 9 správního řádu. To však není nyní posuzovaný případ, na který se vztahuje obecné ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu, v jehož intencích měl žalovaný rozhodnutí stavebního úřadu přezkoumat.

[23] Hodnocení věci žalovaným bylo v kontextu stěžovatelových námitek samoúčelné a příliš formalistické, když jednotlivé výtky vypořádal zcela odtrženě a napadené rozhodnutí nepřezkoumal dostatečně. Nejvyšší správní soud sdílí názor stěžovatele, že žalovaný se otázkou souladu dodatečně povolované stavby s urbanisticko-architektonickým charakterem okolní zástavby měl zabývat jednak *ex offo*, neboť se jedná o požadavek vyplývající z čl. 4 odst. 1 a čl. 13 odst. 1 vyhlášky OTTP, jednak na základě odvolacích námitek, jakož i v důsledku vypuštění podmínky dočasnosti přístavby sociálního zařízení z rozhodnutí stavebního úřadu. Toho se nemohl zbavit ani konstatováním, že není oprávněn nahrazovat odborné správní uvážení učiněné stavebním úřadem. Nadto pouze lakonickým tvrzením, že posouzení provedené stavebním úřadem považuje za dostačující a

nevybočující z mezí správního uvážení. Stěžovateli lze taktéž přisvědčit, že nepostačí odkaz na závazná stanoviska dotčených orgánů, *„finální posouzení souladu stavby s urbanisticko-architektonickým charakterem okolní zástavby si musí udělat stavební úřad sám“* (viz již shora citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2014, č. j. 9 As 95/2012 – 131).

[24] Nadto žalovaný v odůvodnění na str. 9 napadeného rozhodnutí ve vztahu k architektonickému vzhledu stavby podotkl, že projektová dokumentace sice nebyla jednoznačná a úplná, ale popis stavby oplocení byl stavebnímu úřadu jednoznačně znám, a tudíž mohl architektonické působení stavby posoudit. Žalovaný však sám vzhled stavby v kontextu okolní zástavby neposoudil a pravdivost skutečností, které měly být stavebnímu úřadu údajně známy, ani objektivně posoudit nemohl. Spokojil se pouze s tím, že stavební úřad je plně odpovědný za to, *„jak vzhledné a po architektonické a urbanistické stránce kvalitní stavby na svém území povolí“*, aniž by tímto směrem činil vlastní úvahy.

[25] Je přitom zcela na místě, aby odvolací správní orgán sám hodnotil, zda stavba tyto požadavky splňuje a správní uvážení stavebního úřadu korigoval, případně jej sám dotvořil. Správní řízení, stejně jako v něm vydaná rozhodnutí orgánu prvního a druhého stupně, tvoří v zásadě jeden celek od zahájení až do právní moci konečného rozhodnutí. To platí obzvláště v situaci, kdy stavební úřad stanovil podmínku dočasnosti přístavby sociálního zařízení s odůvodněním, že *„z architektonického i urbanistického hlediska není vhodné objekt sociálního zázemí, vzhledem k jeho umístění při hranici s veřejnou komunikací (chodníkem) a zejména způsobu užívání, zakonzervovat v místě jako stavbu trvalou“*, kdy preferuje jeho umístění přímo do hlavního objektu, načež žalovaný tuto podmínku vypustil a stavbu tak v území zakonzervoval jako trvalou, aniž by se citovanými důvody, které stavební úřad vedly ke stanovení dočasnosti, jakkoliv zabýval. Vlastní správní uvážení žalovaného o souladu stavby se stávající zástavbou, kdy považoval podmínku dočasnosti přístavby jako součásti hlavní stavby za nezákonnou, je tak v daném případě nutnou podmínkou zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí.

[26] Je sice pravdou, že stavební úřad přímo nevyslovil, že by stavba odporovala vyhlášce OTTP, a naopak k námitce stěžovatele prohlásil, že podmínky vyplývající z této vyhlášky splňuje. Následně však na základě stejných požadavků jako předmětná vyhláška konstatoval, že objekt sociálního zázemí není vhodné zakonzervovat v místě trvale. Stěžovateli tedy lze dát za pravdu, že prvostupňové rozhodnutí v tomto rozsahu vykazuje jisté rozpory. Žalovaný je však mohl v odvolacím řízení odstranit. Musel by ale sám znovu posoudit, zda je stavbu možné dodatečně povolit s ohledem na architektonický a urbanistický ráz okolní zástavby bez omezení, tedy jako trvalou.

[27] Žalovaný (i městský soud) sice navodil představu, že nedošlo k žádné podstatné změně prvostupňového rozhodnutí, kdy žalovaný pouze odstranil zjevnou nezákonnost rozhodnutí stavebního úřadu, aniž by to mohlo mít vliv na výsledek rozhodnutí ve věci, přičemž nebylo nutné se podrobněji vypořádat s argumentací stavebního úřadu, Nejvyšší správní soud je však opačného názoru. Odstranění podmínky dočasnosti (s maximální dobou trvání 5 let) je natolik zásadní změnou prvostupňového rozhodnutí, že nemohly být zcela pominuty důvody, pro které byla tato podmínka stanovena. Stavební úřad nehodlal stavbu sociálního zázemí vinotéky akceptovat na svém území jako stavbu trvalou a v podstatě tak pouze oddálil okamžik, kdy ji bude stavebník nucen odstranit. Dodatečná

argumentace žalovaného i městského soudu, že kdyby shledal stavební úřad předmětnou stavbu rozpornou s vyhláškou OTTP, nemohl by ji povolit vůbec, je tak zcela nepřípadná. Stejnou logikou je totiž možné dovodit, že kdyby si byl stavební úřad vědom, že stavbu nelze povolit pouze dočasně, nepovolil by ji vůbec. Žalovaný byl povinen znovu se zabývat architektonickým a urbanistickým působením stavby na své okolí, a to zejména s ohledem na argumentaci obsaženou v rozhodnutí stavebního úřadu, jakož i v odvolání stěžovatele. Dospěl-li městský soud k závěru, že se věcí zabýval dostatečně, zatížil svoje rozhodnutí nezákonností spočívající v nesprávném posouzení právní otázky.

IV. Závěr a náklady řízení

[28] S ohledem na vše výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto napadený rozsudek městského soudu zrušil. Již v řízení o žalobě zde byly dány důvody pro zrušení rozhodnutí žalovaného. Městský soud by v novém žalobním řízení nemohl učinit nic jiného, než toto rozhodnutí zrušit. Proto povaha věci umožňuje Nejvyššímu správnímu soudu, aby o žalobě sám rozhodl. S použitím § 110 odst. 2 písm. a), § 78 odst. 1 věty první, a odst. 4 s. ř. s., současně se zrušením napadeného rozsudku zrušil také rozhodnutí žalovaného, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm je žalovaný v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. použitého přiměřeně podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. vázán výše vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

[29] Protože Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu a současně zrušil i rozhodnutí správního orgánu dle § 110 odst. 2 s. ř. s., je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí městského soudu (§ 110 odst. 3, věta druhá, s. ř. s.). Náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v tomto případě jeden celek a Nejvyšší správní soud rozhodl o jejich náhradě jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2008, č. j. 1 As 61/2008 - 98).

[30] Žalovaný ve věci úspěch neměl, náhrada nákladů řízení mu proto nenáleží. Stěžovatel měl ve věci plný úspěch, proto mu Nejvyšší správní soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., přiznal náhradu nákladů řízení proti žalovanému. Tyto náklady řízení jsou tvořeny částkou 9.000 Kč za soudní poplatky (1x soudní poplatek za žalobu ve správním soudnictví proti rozhodnutí správního orgánu ve výši 3.000 Kč, 1 x soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1.000 Kč a 1x soudní poplatek za kasační stížnosti ve výši 5.000 Kč). Stěžovatel byl v řízení před městským soudem a v řízení před Nejvyšším správním soudem zastoupen advokátem JUDr. Ondřejem Tošnerem, Ph.D. V řízení o žalobě učinil zástupce ve věci celkem dva úkony právní služby, kterými jsou převzetí a příprava zastoupení a podání žaloby [§ 11 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Za každý úkon právní služby před 1. 1. 2013 náleží zástupci mimosmluvní odměna ve výši 2.100 Kč [§ 9 odst. 3 písm. f) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Náhrada nákladů za řízení za zastupování před městským soudem tak činí 4.800 Kč. V řízení o kasační stížnosti přiznal Nejvyšší správní soud zástupci stěžovatele odměnu ve výši 3.100 Kč za jeden úkon právní služby po 1. 1. 2013, spočívající v podání kasační stížnosti a paušální náhradu hotových výdajů ve výši 300

Kč, celkem tedy 3.400 Kč. Zdejší soud zástupci nepřiznal odměnu za převzetí a přípravu zastoupení v řízení o kasační stížnosti, protože zastupoval stěžovatele již v řízení před městským soudem. Stejně tak nepřiznal odměnu za podání repliky, neboť obsahuje toliko tři odstavce, v nichž jsou pouze zopakovány některé kasační námitky a nejedná se tak o úkon, za který by advokátovi náležela odměna. Protože dle obsahu soudního spisu je zmocněný advokát plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se uvedený nárok o částku 1.722 Kč odpovídající příslušné sazbě daně podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Celkem tak náklady řízení činí 18.922 Kč. Uvedenou částku je žalovaný povinen zaplatit stěžovateli k rukám zástupce stěžovatele JUDr. Ondřeje Tošnera, Ph.D. ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. ledna 2016

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu